

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

ÚNOR 2024 101

GOTHARD

†Bubeneč

Milí čtenáři, po třech letech je náš kostel opět v noci nasvícený. Po zdoluhavých jednáních se již zdálo, že objednané práce nebudou tak snadno dokončeny, protože se vždy objevila nějaká překážka, kvůli níž to zkrátka nešlo. A když jsem už rezignoval, najednou se ozval telefonát, bylo domluveno datum a několik šikovných mužů nastoupilo a nejen na kostelní zahradě, ale i na okolních sloupech pouličního osvětlení nainstalovali moderní svítidla, která po setmění zvýrazní kontury jednoho z mála klasicistních sakrálních objektů v Praze.

Osobně jsem si byl několikrát vychutnat ten pohled z druhé strany slunce, odkud je i díky opadanému listí ze stromů dobře vidět celá stavba včetně věže s hodinami, pravidelně odbíjejícími každou čtvrt hodinu. Sám ve tmě nepoznán a nepoznáván kolemjdoucími jsem při tom slyšel hlasy kolemjdoucích, kteří se rovněž zastavovali a kochali nad tím, co se jim před očima po vynoření se z Českomalínské ulice vynořilo.

Celou tuto krásu osvětlení však paradoxně oceníme pouze ve tmě. Za dne ji nejen nemůžeme spatřit, ale ani nevnímáme její potřebu. Světlo je světlo, tma je tma, nic mezi tím. Přitom právě ve tmě více tápeme, hledáme cestu, klopýtáme... Doslova i symbolicky.

A to i vnitřně a duševně. Pokud je kolem nás i v nás pohodově a jasno, nějak necítíme potřebu světla „odjinud“, vystačíme si mnohdy sami. Máme svá pravidla, své jasné názory, své představy o životě, jakož i o tom, jak se má kdo chovat a co se má, či nemá. Jakkoli si to však nechceme připustit a snažíme se tvářit, že nás to nemůže potkat, může nastat tma. Hluboká, zničující. Stojíme a bojíme se hnout. Nevíme, kudy a co dál. Potácíme se, klopýtáme a padáme. Je nám do pláce.

Anebo ne? Ale někomu jinému, slabšímu a zranitelnějšímu ano. Jenže pokud ho nevidíme, i to je signálem tmy, do níž jsme se plně ponořili. Nevidíme dál než na pár metrů před sebou, na prostor, který jsme si vykolíkovali v domněni, že to je ten jediný správný svět, v kterém se pohybujeme a z něhož jsme nejen schopni, ale i ochotni vyházet všechno a všechny, o které bychom mohli zakopnout.

Světlo... Když Simeon v jeruzalémském chrámě držel v náručí Ježíše, svým vnitřním prorockým zrakem viděl, že to malé dítě je velkým Světlem, které ukáže cestu všem, kteří se ocitají ve tmě. Z temnot se díky tomuto Světlu vynoří pohané, kteří za ním půjdou rádi a v hojném počtu. Právě proto, že si uvědomují, jak moc jim schází. Právě proto, že chtějí žít smysluplně, a to v jakékoli situaci.

Nutno podotknout, že v té samé době mnozí věřící procházeli kolem staříckého Simeona, vedle něhož stála Panna Maria se svatým Josefem. A to Světlo nevnímali. Nepotřebovali ho. Měli totiž jasno. Věděli, kde jsou i to, kým z Božího vyvolení jsou. Už v těch prvních dnech Kristova pozemského života se naplňovalo to, co později napsal apoštol Jan: mezi své přišel, ale jeho vlastní ho nepoznali a nepřijali...

Mimochodem, už jste si někdy našli čas a přišli jste se na náš kostel podívat za tmy? Divíte se, proč byste měli nebo mohli? Třeba právě proto, že je to náš, váš kostel... Že se o něj zajímáte. Že ho chcete vidět...

Mnozí cizí, neznámí, nevěřící, jen tak náhodně kolemjdoucí se zastavují. Kdoví, možná se jim ten nasvícený chrám vynoří v myslí právě tehdy, když budou hledat východisko ze svých temných situací. A budou hledat Světlo. Tak dávejme společně pozor, abychom je zahlédli. Abychom je pro vlastní tmu nepřehlédli...

V únoru 2024 se z Boží milosti dožívám životního jubilea. Protože datum mých narozenin však padne do postní doby, chci společně s vámi oslavit Boha i život hned, jak to půjde, a to na Velikonoční pondělí 1. dubna 2024. Srdečně vás všechny zvou v ten den odpoledne na kostelní zahradu, kde budu nejen přijímat gratulace, ale u dobrého jídla i pít si s vámi rád popovídám.

P. Milos

Milí farníci, v poslední době se pozornost všech v semináři upírá ke zkouškovému období, které absolvujeme od poloviny ledna do února. Toto období mám svým způsobem rád, protože je velmi přímočaré. Člověk má většinu svého času volně k dispozici k uspořádání, aby se mohl co nejlépe věnovat učení. Studiu navíc může věnovat, na rozdíl od zbytku roku, většinu své pozornosti, protože řada každodenních školních i jiných aktivit odpadá. Kdybych tedy měl vypíchnout některou zajímavost poslední doby, musel bych tak jít o několik kroků v čase zpátky.

V druhé polovině prosince (tj. po uzávěrce předchozího čísla) jsme my, kteří jsme ve třetím ročníku (a shodou okolností jsme všichni bohoslovci za pražskou arcidiecézi), byli ustanoveni akolyty. Tuto doživotní službu nám udělil biskup Herbst. Protože se pro mě prakticky tolik nezměnilo, neboť jsem tuto službu poslední roky vykonával z dočasného pověření, byl tento okamžik spíš zhmotněním

toho, že cesta ke kněžství stále pokračuje a postupně se naplňuje, což ukázal právě tento jeden snadno viditelný krok.

V květnu by nás třetáky – přesněji ty z nás, kteří to budeme chtít – měla navíc čekat kandidatura. Ta se obvykle odehrává na Svaté hoře u Příbrami a přijetím mezi kandidáty svěcení se spolu s naší touhou jít touto cestou veřejně vyjadřuje i souhlasné stanovisko církve.

Musím přiznat, že vidina tohoto kroku v nás někdy vyvolává spíše rozporuplné reakce. Je to do jisté míry katalyzátor řady nejasností a chyb, které v církevním prostředí a zejména na sobě samých vidíme a které je nutné v pokojné odevzdanosti přijmout, a i tímto způsobem tak znovu říct Dobrému Bohu: „Ano, jsem tady.“ Stejně tak, jako jsme to všichni udělali před nástupem do konviktu a mnohokrát ve svém srdci v těžkých chvílích během formace.

Jakub

Poselství

Milý otče Miloši Szabo a farníci římskokatolické farnosti v pražské Bubenči, vyjadřuji každému z vás upřímnou vděčnost za vaši neochvějnou oddanost modlitbě a hluboké nasazení pro podporu míru na celém světě. Váš krásný apoštolát, zejména vaše společné modlitby každé první pondělí za různé země, je svědectvím proměňující síly víry a jednoty.

Jsem hluboce dojat a nesmírně vděčný za vaše soustředěné modlitby 5. února 2024, kterými se upřímně budete přimlouvat za mír a potřeby našeho lidu na Filipínách. Vaše duchovní solidarita a upřímné prosby hluboce rezonují s naším společným lidstvím a zdůrazňují význam soucitu a porozumění přesahujících hranice.

Váš finanční dar je navíc hmatatelným vyjádřením vaší lásky a podpory a ukazuje skutečné ztělesnění Kristova učení o do-sahování pomoci posledním, nejmenším a ztraceným na existenčních periferiích. Váš příspěvek nepochybně významně změní životy mnoha Filipínců.

Když se vydáváme na cestu synodalitu v církvi, příkladná oddanost vaší farnosti modlitbě a charitě slouží jako vůdčí světlo, které nás všechny inspiruje k prohloubení našeho závazku solidarity, soucitu a aktivní účasti na budování lepšího světa. Skutečně odpovídáte na synodální výzvu: „Rozšířte prostor svého stanu“ (Iz 54,2).

Prosíme, abyste i nadále drželi svět svými modlitbami, protože vaše vytrvalá oddanost skutečně ztělesňuje podstatu synodalitu, kolektivní cesty společenství, účasti a poslání. Kéž Bůh i nadále hojně zehná vaší farnosti, protože jasně zřítíte jako maják naděje a lásky v našem univerzálním společenství.

S hlubokou vděčností a modlitbami,

+ PABLO VIRGILIO S. DAVID
biskup v Kaloolan,

prezident Filipínské biskupské konference

Chceme Vám jménem Iniciativy Hlavák popřát šťastné a klidné svátky a poděkovat Vám za veškerou Vaši podporu v posledním roce.

Díky podpoře od lidí, jako jste Vy, můžeme dále pomáhat uprchlíkům na pražském Hlavním nádraží. Doufáme, že i díky Vám jim budeme moci nabízet naše služby i v budoucnu.

Přejeme Vám hezky prožité svátky a hodně štěstí do nového roku.

tým Iniciativy Hlavák, Mariam Ojeilová

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Filipíny

5. února 2024 — 3. března 2024

Když se řekne křesťanství na Filipínách, po chvíli přemýšlení většině lidí určité vyvstane před očima velkopáteční obraz ukřižování. Nejde však o symbolické ukřižování Krista na sochách či obrazech, ale o reálné ukřižování současných lidí, kteří si tímto způsobem chtějí nejen připomenout Ježíšovu oběť za naše hříchy, ale přijetím bolesti a utrpení na vlastní kůži chtějí dát najevo vděčnost Bohu za to, že je v životě uchránil před nějakým nebezpečím anebo jim odpustil větší provinění, o němž často vědí pouze samotní aktéři.

Největší koncentrace živých křížů na Filipínách je na vrcholku kopce nedaleko obce San Pedro Cutud, kam se každoročně o Velkém pátku vydává dav domorodců, doprovázený zvědavými turisty. Aktéři představují všechny, koho v souvislosti s Ježíšovou smrtí zmiňují evangelia. Vojáci, setníci, Annáš i Kajfáš, zákoníci, ženy, apoštolové i Panna Maria jdou za desítkami mužů (a v poslední době rovněž žen), kteří na svých holých ramenou nesou neotesané břevno kříže. Tito kajícníci doopravdy krvácejí z ran, způsobených bičováním i vsazením trnové koruny na hlavu. Někteří toto krvavé drama podstupují pravidelně, jiní považují za čest a hrdinné vyznání víry je absolvovat aspoň jednou za život. Šedesátiletý malíř Ruben Enaje se nechal přitlouct na kříž již pětadvacetkrát, o deset let mladší Mary Jane Sazonová se loni na tom samém místě nechala ukřižovat podvacáté. Ten první tak činí proto, že děkuje Bohu za zázračnou záchranu života při pádu z vysoké budovy, ta druhá prostě proto, že se tímto způsobem chce více propojit s Ježíšem, jehož považuje za svého Vykupitele.

Oproti desítkám let, kdy nebylo výjimkou, že některý křesťan po tomto aktu zemřel na otravu krve anebo vykrvácení, dnes filipínská vláda sice zavírá oči před touto tradicí, kterou by ráda nechala zapsat do kulturního dědictví

UNESCO, na druhou stranu již pečlivě dbá, aby hřebíky, jimiž jsou dobrovolníci přitlučeni (tedy nejen přivázání provazem), byly vysterilizované a každá ukřižovaná osoba po sejmutí z kříže prošla lékařskou prohlídkou a povinným ošetřením ran.

Nutno podotknout, že katoličtí biskupové na Filipínách opakovaně vyzývají věřící, aby si místo těchto krvavých rituálů připomínali Ježíšovo utrpení a smrt modlitbou, účastí na oficiálních bohoslužbách a dobročinností vůči trpícím, nicméně není výjimkou volání laiků po tom, aby si církevní hodnostáři na Velký pátek rovněž sundali liturgická roucha, vyšli ze svých často honosných obydlí, přijali za své hříchy několik ran karabáčem na holou kůži, vzali na ramena skutečný kříž a nechali se spolu s nimi ukřižovat.

Jak se tato tradice na Filipínách objevila? A co dalšího je v této asijské zemi zajímavého? To vše se budeme dozvídat nejen první pondělí v únoru, ale každý den měsíce modlitby za Filipíny.

Večer věnovaný Filipínám — 5. února 2024

17:30 mše svatá s úmyslem za Filipíny, 18:15 prezentace základních informací (Jan Beneš), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Eva Kličková)

Už několik let se na stránkách Gotharda můžete seznamovat s dějinami bubenečské farnosti, jak jsou podrobně zapsány ve zdejší farní kronice, kterou v roce 1836 začal psát tehdejší farář P. Karel Ullick (Uhlík). Ten v ní ovšem na základě dnes již nedochovaných dokumentů zachytil i starší události od konce 18. století. Edici kroniky (tj. její transkripci z často nečitelného kurentu a překlad z němčiny) pro vás připravuje **Miroslav Kunšát**.

Mirek žije v Praze 7 – Bubenči nepřetržitě od svého narození v roce 1958. Od maturity na gymnáziu Nad Štolou prováděl jako student naše i zahraniční hosty po Praze a později organizoval pro veřejnost vlastivědné vycházky, zaměřené především na sakrální architekturu. Díky svým věřícím kamarádům se již během středoškolských studií setkal s poselstvím Evangelia a ve svých osmnácti letech byl pokřtěn v kostele sv. Havla na Starém Městě. Farnost u Panny Marie před Týnem se mu pak stala na dlouhá léta duchovním domovem. Důležité pro něj byly i časté kontakty s východoněmeckými křesťany, s nimiž v rámci tzv. Aktion Sühnezeichen připravoval ještě před revolucí neformální česko-německé semináře v Praze a okolí. Na Filozofické fakultě UK studoval historii a archivnictví, po absolutoriu

v r. 1982 pak léta pracoval v Archivu Univerzity Karlovy. Zde měl mj. na starosti archivní fondy bývalé pražské Německé univerzity a několika dalších fakult UK, včetně fakulty teologické. Po roce 1989 absolvoval odbornou stáž ve Spolkovém sněmu SRN, v letech 1992–2003 pracoval v Kanceláři prezidenta republiky jako referent pro oblast německy mluvících zemí a později jako konzultant. V r. 1994 zároveň začal vyučovat na katedře německých a rakouských studií Fakulty sociálních věd UK (nyní již jako důchodce na částečný úvazek), v letech 2008–2018 pracoval i v Masarykově ústavu a Archivu Akademie věd ČR. Je autorem řady odborných prací z oblasti dějin vědy a vysokého školství, moderních dějin česko-německých a česko-rakouských vztahů a v neposlední řadě i dějin církevních – např. v 90. letech napsal kapitoly z dějin Teologické fakulty UK v 19. a 20. století pro čtyřdílné Dějiny Univerzity Karlovy, později se zaměřil na historii dnes již neexistující Německé teologické fakulty. Spolu s Lukášem Fasorou, Tomášem W. Pavlíčkem a dalšími vydal v roce 2018 rozsáhlou kolektivní monografii o papežství a fenoménu ultramontanismu v českých zemích v 19. a 20. století. Jeho „koníčkem“ je i umění Beuronské umělecké školy: na toto téma vydal několik článků a publikací, nedávno například (spolu s Monicou Bubna-Litic) reprezentativní edici tzv. Svatogabrielského evangelistáře. Mirek byl i dlouhá léta veřejně činný: v letech 1998–2005 byl členem správní rady Česko-německého Fondu budoucnosti, řadu let zastupoval Česko republiku v Rakouském fondu smíření a podílel se na procesu odškodnění českých obětí nacismu. Jako lokálnímu patriotovi mu není lhostejná současnost a budoucnost čtvrti, kde se narodil, tj. Bubenče a potažmo i Prahy 7. Od r. 2017 pracuje např. v majetkové komisi rady Městské části Praha 7, v roce 2022 jej občané zvolili i členem zastupitelstva. Výrazem jeho lokálního patriotismu a blízkého vztahu k bubenečské farnosti je i průběžná práce na edici farní kroniky od sv. Gotharda, s níž se mohou čtenáři na stránkách farního časopisu postupně seznamovat již od r. 2019. Jedná se o projekt vskutku dlouhodobý, a tak si Mirek především přeje, aby měl s pomocí Boží hodně zdraví a síly k jeho dokončení, například ve formě knižního vydání.

Milí čtenáři, na začátek si dovolueme ještě poohlédnutí za vánoční akcí pro Českou společnost AIDS pomoc. V době uzávěrky minulého čísla jste připravovali vánoční dárky pro klienty i zaměstnance této společnosti, slečny z farnosti chystaly cukroví a v pozitivní dopad akce jsme mohli zatím jen doufat. V lednu nám od vedoucí azylového Domu světla přišel **děkovný mail**, který je adresován vám všem, kdo jste akci jakkoliv podpořili. Jeho text tedy rádi přikládáme:

Dobrý den, s upřímným dojetím a vděčností chceme vyjádřit naše díky za Vaši výjimečnou iniciativu a podporu, kterou jste nám věnovali během vánočních svátků. Omlouváme se za opožděnou reakci, ale chtěli jsme tento dopis dát po svátcích dohromady se všemi kolegy, až se sejdem v novém roce.

Vaše akce přinesla nejen velkou radost klientům, ale nám v organizaci i odhodlání do práce pro ně.

Nikdo z nás nečekal, jak mimořádně pečlivě a osobně bude vše připraveno. Od vynikajícího vánočního cukroví po individuální dárky s osobními vzkazy. Pro mnohé z našich klientů se staly tyto Vánoce nezapomenutelnými, a to právě díky Vaší laskavosti a velkorysosti. Pro některé z nich byly totiž Vaše dary jedinými vánočními dárky.

Ohromilo nás i to, že jste si vybrali právě naši organizaci. Často se na naši cílovou skupinu zapomíná, a Vaše gesto nám ukázalo, že existují lidé, kteří mají velké srdce a jsou ochotni podporovat i ty, kteří jsou jiným neviditelní. I sama za sebe můžu říct, že mi to dalo nový impulz do práce a připomnělo její duchovní rozměr.

Moc Vám děkujeme za toto neuvěřitelné sváteční překvapení a přejeme Vám všechno dobré.

PS: Přikládám Vám i poděkování od některých našich klientů, kteří chtějí vyjádřit svou vděčnost za Vaši štědrost. Snad Vám to video aspoň lehce zprostředkuje radost, kterou jste nás obdarovali.

*S úctou, Blanka Gabrielová
vedoucí azylového domu*

Není co dodat. Jen poděkování vám všem i z naší strany!

V lednu proběhla tradiční Tříkrálová sbírka. Jak jsme již informovali v minulém čísle, její výtěžek je rozdělen mezi projekty Arcidiecézní charity Praha a naše farní akce.

Z části výtěžku sbírky tak bude v naší farnosti financován projekt, který má za cíl zlepšení duševní kondice mladých lidí a dostupnější psychologickou pomoc. Je již všeobecně známo, že psychologická péče se stává stále hůře dostupnou, a to kvůli nepřímé úměrnosti mezi počtem potřebných lidí a počtem dostupných psychologů, o cenové nedostupnosti nemluvě. Podobně jako minulý rok bude tedy jednou měsíčně na faře k dispozici mladá křesťanská psycholožka, ke které můžete zajít tzv. pro první pomoc. Oproti loňskému roku, kdy se jednalo o dětského psychologa, bude tentokrát akce zaměřena na **psychologickou pomoc pro teenagery a mladé lidi**, kteří o potřebě pomoci byt jen přemýšlejí. Konkrétní termíny budou dostupné na webových stránkách farnosti, kde bude také k dispozici anonymní rezervační systém.

V průběhu jarních či letních měsíců se také můžete těšit na kurz první pomoci dětem, který již ve farnosti dvakrát úspěšně proběhl.

Na závěr máme ještě výzvu pro ty, kdo disponují autem a minule zaváhali. Stále **sháníme řidiče**, kteří by alespoň občas byli ochotni zajistit odvoz některým z našich seniorů. Jste to vy? Prosíme, ozvěte se nám na mail farnicharita@farnostbubenec.cz nebo SMS zprávou na tel. 606 964 503 (Anežka Holečková).

Děkujeme a přejeme krásný únor!
Anežka a František

7. února 2024

191. JOZUE A DOPLŇKY O OBĚTECH*Numeri, kap. 27,12–28,31*

Ze tří sourozců, které Bible zmiňuje jako významné osobnosti spjaté s exodem z egyptské země, po smrti Mirjam a Árona zůstává už pouze Mojžíš. Ale ani jemu nebude dovoleno, aby vstoupil do země zaslíbení: stal se a zůstal součástí lidu, který se rouhal, bouřil, remcal a odmítal Hospodinu věřit celým srdcem a celou myslí. Ač byl Mojžíš až do posledku tím, který lidu představoval samotného Boha, i on selhal a několikrát ztratil víru, že Bůh ví, co dělá. Na rozdíl od Mirjam a Árona je však jeho smrt popsána jinak. O samotné smrti pojednává teprve poslední kapitola poslední knihy Tóry, tedy Deuteronomium, všechny ostatní verše a kapitoly, které se tohoto tématu dotýkají, popisují spíše okolnosti, které ji doprovázejí. Tou nejdůležitější je ustanovení Jozua jako pokračovatele Mojžíšova poslání. Vzápětí následují doplňující informace k předpisům o obětech.

14. února 2024

BIBLICKÁ HODINA NENÍ

21. února 2024

192. SVÁTEK TROUBENÍ A SLIBY*Numeri, kap. 29–30*

První den sedmého měsíce je v židovském kalendáři zvláštní den, označený jako Den troubení anebo Den pokřiku. Zvláštnost této slavnosti je daná pořadím: sedmý měsíc zemědělského roku nazývaný tišri je zároveň počátkem roku liturgického a jeho první den je svátkem Roš ha-šana. Podle židovské tradice byl v tento den stvořen celý svět, proto se od tohoto dne také začíná každoročně počítat nový rok. Svátkem Roš ha-šana začíná rovněž deset dnů pokání, které vyvrcholí Šabatem šabatů, tedy Dnem velkého smíření, Jom kipur. Biblická kapitola nepopisuje obsah a důvod slavení, je pouze doplněním již předtím řečeného o tomto svátku. Stejně jako další kapitola, která upřesňuje právní dopad slibů. V těchto doplňcích lze bezesporu spatřovat praxi již usazeného lidu, který uvádí do praxe to, co slyšel na poušti od Hospodina skrze Mojžíše.

28. února 2024

193. VÝPRAVA PROTI MIDJÁNU*Numeri, kap. 31*

Vypravěčskou formou se v této kapitole uvádějí příklady vojenských zvyklostí a teorií. Vyhlazení obyvatelstva je krajní prostředek očišťování země od modloslužby. Není snadné vysvětlit, proč se tolik nenávisti obrací zrovna na Midjánce, kteří jsou s Mojžíšem spřízněni. Zdá se, že jde opět o pozdější vývoj, kdy se počáteční oboustranná tolerance proměnila ve vzájemné soupeření, a to nejen o dobyté území, ale především o formu kultu. Bůh se svému lidu prezentuje jako jediná a čistá Pravda, Ten, který (jako jediný) je. Pokusili se někdo zpochybnit toto jeho postavení, sahá po něčem, co je Hospodinu jednoznačně vyhrazeno. Jde tedy o svatokrádež, jejímž důsledkem je ztráta důvodu žít, tedy smrt. Jde-li o zpronevěru celých rodů nebo i kmene, tato smrt se týká i celé této komunity.

Jakkoli není liturgie hlavním posláním křesťanství, je jeho nejviditelnějším vnějším znakem. Mnozí lidé se s křesťanstvím dnes poprvé seznámují nikoli od svých věřících spoluobčanů nebo sousedů, ale nejednou právě při cílené nebo náhodné návštěvě některého kostela, kde jsou svědky probíhající bohoslužby. I my, kteří je navštěvujeme pravidelně a kteří věříme, že Kristus je stejně přítomný na mši, sloužené někde v pohraničí staříčkým nahlučným knězem za přítomnosti stejně starých anebo ještě starších tří dam, jakož i na mši v katedrále, kde celá stavba burácí varhanní hudbou a je provoněna od stropu až k podlažím vůní kadidla, musíme dát za pravdu těm návštěvníkům, kteří jsou pozitivně osloveni liturgií, která je nejen spirituálně mystická, ale i lidsky a esteticky krásná.

Člověk má proto udělat maximum, aby v podmínkách, které jsou k dispozici, byla mše sloužena tak, aby byla na jednu stranu srozumitelná a na stranu druhou se jasně lišila od nějakého lidového shromáždění bez svátostného prvku.

Proto se duchovní (biskup, kněz, jáhen) při přípravě konkrétní liturgie, která náleží do jeho kompetence, má vyvarovat obou extrémů:

Pokračování Všeobecných pokynů k Římskému misálu**Přednes eucharistické modlitby**

216. Prefaci zpívá nebo říká hlavní celebrující kněz sám. *Svatý* zpívají nebo recitují všichni koncelebranti společně s lidem a scholou.

217. Po zpěvu *Svatý* pokračují koncelebrující kněží v eucharistické modlitbě způsobem, jak je popsáno dále. Gesta dělá hlavní celebrant sám, pokud není uvedeno jinak.

odbyvání liturgie jako rutinní záležitosti, z níž zcela vymizela jakákoli radost a oduševnělost, jakož i přehnané snahy do ní za každou cenu vložit všechno, co předpisy vyžadují, i když k tomu není dostatek lidí.

Pokud se u oltáře vyskytnou aspoň dva kněží, má být na jejich společenství na první pohled vidět především jejich souhra: koncelebrující nesmí být pouze trpěným hostem, který si potichu něco brouká vedle toho hlavního kněze, ale ani exhibicionistou, který za každou cenu strhává na sebe pozornost, protože je v daném kostele novým, nejednou nečekaným prvkem. Hlavní celebrant má proto vedle sebe vytvořit prostor pro jeho realizaci a ze vzájemných slov, gest i pohledů by mělo být patrné jejich společné a bratrské kněžství.

Je-li při takovéto mši přítomen jáhen, pak jeho postavení není sice na stejné úrovni, jako je postavení koncelebrujících kněží, ale tito zase mají dbát na to, aby byl vidět i slyšet, zejména v těch okamžicích, kdy se ujímá služby, která mu je vlastní.

Souhra duchovních, z níž na přítomné lidi vyzáruje vzájemné pouto lásky, je při mši mnohem důležitější, než zda se dodrželo všechno, co je obsaženo v pokynech k Římskému misálu.

218. Části, které pronášejí všichni koncelebranti společně, zvláště pak slova proměňování, která mají povinnost pronášet všichni, je třeba při recitaci říkat tak, aby hlas hlavního celebranta bylo zřetelně slyšet. Proto je koncelebranti pronášejí tlumeným hlasem. Tak totiž lid snáze vnímá slova textu.

Ty části, které mají všichni koncelebranti pronášet společně a které jsou v misále opatřeny notami, je chvályhodně zpívat.

Pamětihodné události v roce 1845

str. 74 – slp. 1

Rok 1845 nabyl pro farní obvod Předního Ovence smutné proslulosti, neboť v tomto roce jej postihly pohromy, které v posledních 60 letech neměly obdoby a jejichž následky poznamenají přinejmenším další čtvrtstoletí.

Již od 1. prosince 1844 nastoupila krutá zima a až do 21. prosince téhož roku trvaly bez přestání tuhé mrazy. Po 21. prosinci je vystřídalo mírné počasí, které pak trvalo až do konce ledna 1845, kdy husté mlhy nepřetržitě zakrývaly obzor a naznačovaly, že lze čekat přívaly hustého sněhu. To se pak v únoru a březnu osudově naplnilo měrou v posledních 15 letech zcela nevídanou. Všechny cesty se staly téměř

str. 74 – slp. 2

nepoužitelné a veškeré spojení bylo velmi ztíženo. V samotném Předním Ovenci byly silnice vedoucí do Prahy natolik zavaleny vysokým sněhem, že jej úklidoví zřízenci jen stěží mohli odklidit a alespoň částečně uvolnit pro povozy i pěši.

Do jednotlivých obcí, to jest do Velkých Holešovic a Malých Dubnů, se bylo možno dostat jen s nesmírnými potížemi a za cenu úplného tělesného vyčerpání, neboť bylo nutné se prodrat několika lokty vysokého sněhu. I ti nejstarší lidé uváděli, že si tak krutou, nelitostnou a dlouho trvajícím zimu nepamatují. Vždyť ještě na 23. března, na Velikonoční neděli, ležel sníh na Vltavě bez hnutí až do výše 5/4 lokte. V onen den tak četné rodiny a společenství pojídaly velikonočního beránka „na ledu“ – tedy podobně, jako tomu bylo před 60 lety v roce 1785.

foto: Mgr. Štěpán Duháň

transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

¹ Od 18. století se i v Praze až do zavedení metrické soustavy v r. 1876 převážně používal videný loket (Elle): 1 loket = 77,8 cm.

Svátek Uvedení Páně do chrámu / 2. 2. 2024
Řada katolických tradic postupně mizí, v logické závislosti či důsledku změn ve společnosti. A některé zase naopak vznikají. Je tedy jen a jen na nás, nakolik chceme do svých konkrétních životních situací vpustit Boha, aby nezůstal teoretickým Bytím, které existuje a na které si vzpomeneme pouze v kostele, anebo když někdy zpozorníme. Různá žehnání, která se v katolické církvi prováděla a provádějí, nejsou nebo spíše neměla by být bezduchým magickým úkonem, kdy bychom se domnívali, že do předmětů, které nabídneme knězi k požehnání, vejde nějaká zázračná síla, která pak automaticky přeskočí na lidi, kteří daný předmět budou používat. Žehnání předmětů je vlastně modlitba, kterou se spolu s mužem církve, jehož si pro toto povolání volí a vybírá samotný Bůh, modlíme nad těmi předměty, u nichž nebo s nimiž chceme hledat a plnit Boží vůli v oněch každodenních situacích. Kdyby byly na Hromnice, jak se tomuto svátku lidově přezdívalo, žehnány svíčky, které se pak zapalovaly v dobách bouřek. Nyní můžeme k požehnání přinést svíce, které si zapalujeme anebo budeme zapalovat v domácnostech či v kancelářích. Abychom při jejich světle vnímali, že chceme žít tak, jak to po nás vyžaduje Bůh. Doma i v zaměstnání.

Svatoblažské požehnání / 3. 2. 2024

Pokud je nutné uvědomování si obsahu požehnání u neživých předmětů, tím více je potřebné vědět, proč kněz uděluje požehnání člověku. Toto žehnání není potvrzením svatosti toho, komu je žehnáno, ani schvalováním jakéhokoliv hříchu, páchaného tím, který požehnání přijímá. Chce-li však některý člověk, pár či skupina hledat ve svém životním rozpoložení Hospodinovu cestu a nalézt sílu, aby jí pak dokázal či dokázali kráčet, pak může požádat o požehnání, ať už je, či není pokřtěný, ať už ví, nebo neví, co ve svém životě má vlastně dělat. Na rozdíl od svátostí, které vyžadují, aby je člověk přijímal očistěn od hříchů, požehnání může být paradoxně právě tím, které hříšníka může navést k tomu, aby našel cestu, jak se od svých hříchů očistit. Nebo je aspoň poznat. Bezdůvodně tedy kněz nesmí odepřít požehnání nikomu, kdo o něj upřímně prosí. V sobotu 3. února ráno v 8 hodin, tedy tradičně na den svatého Blažeje, budu žehnat každému, kdo si v tuto hodinu pro požehnání do kostela přijde.

Popeleční středa / 14. 2. 2024

Obvykle je toto datum spojováno se zamilovanými. Svátý Valentýn, jehož jméno se nachází v liturgickém kalendáři právě 14. února, je tak patronem zamilovaných, kteří mohou tohoto dne využít pro to, aby si vyznali lásku, našli způsob, jak jeden druhému udělat radost, připravit překvapení a být si nablízku. Letos však stejný den případně na důležitější připomínku, a to je Popeleční středa – den, kdy konkrétním způsobem můžeme dát najevo lásku k Bohu. Odrůkání, které má na Popeleční středu zcela konkrétní podobu (nejist během dne více než jednou a nejist vůbec maso), není samoúčelné, ale má vyjadřovat naše pevné rozhodnutí, že pro Boha a věčný život jsme ochotni obětovat cokoli. Jídlo, nápoje, hudba, zábava, hry nebo cokoli nás baví a na co se dokážeme těšit, je ve srovnání s věčnou blažeností, po níž toužíme již v tomto pozemském životě, pouhým prachem. Právě prach neboli popel je materiál, který nám všem bude kněz večer při mši sypat na hlavu anebo nám jím poznamená čelo. Začíná 40denní postní doba.

Křížová cesta / 16. a 23. 2. 2024

Shodou okolností se právě v únoru modlíme za lid na Filipínách. A jak je popsán na jiné straně tohoto čísla Gotharda, charakteristickým projevem lidové zbožnosti na těchto ostrovech je velkopáteční ukřížování desítek laiků, kteří tím chtějí nejen zahrát divadlo pro náhodné návštěvníky, ale také vyjádřit svou vědomost za odpuštění hříchů anebo za různá dobrodíní, kterých se jim od Boha dostalo. Toto krvavé divadlo je součástí celé křížové cesty, začínající v pomyslném paláci Pontského Piláta, jenž pronese krutě nespravedlivý rozsudek smrti nad Ježíšem. Každý, kdo tuto informaci čte nebo slyší, by si měl být vědomý toho, že nikoli Ježíš, ale každý z nás si zaslouží, aby nad námi zazněl rozsudek věčné smrti, protože jsme se tolikrát provinili proti Božímu řádu. Nikdo totiž nemůže říct, že žije podle všech nařízení. Jednak proto, že je často ani nezná, a jednak proto, že často ani nic neudělá proto, aby je poznal. S vděčností za to, že Bůh místo nás a za nás podstoupil tuto smrt, se už nikdo z nás nemusí nechat ukřížovat. Ale přijít a připomenout si to každý pátek v postní době – opravdu se nás pozvání na křížovou cestu netýká?

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	09:00, 10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa	14:30–16:45
--------	-------------

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek	15:00–17:00
-------	-------------

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší
kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý 17:00
matky s dětmi	středa 09:00
biblický večer	středa 18:15

AKCE MĚSÍCE LEDEN 2024

2. 2.	výstav Eucharistie (17:00)
2. 2.	požehnání svící (17:30)
3. 2.	svatoblažejské požehnání (8:00)
3. 2.	úklid kostela (8:20)
5. 2.	Modlitba za Filipíny (18:15)
6. 2.	příprava k manželství II. (18:30)
11. 2.	dětská mše v maskách (10:30)
13. 2.	setkání varhaníků (18:30)
14. 2.	Popeleční středa (17:30)
16. 2.	křížová cesta s P. Milošem (17:00)
18. 2.	první skrutinium (9:00)
23. 2.	zasedání Pastorační rady (17:30)
23. 1.	křížová cesta s farními radami (17:00)
25. 1.	sbírka Halář sv. Petra (9:00; 10:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100 Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejích aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně.

Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variabilní symbol (VS):

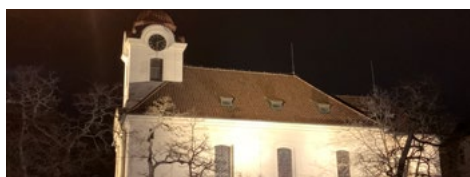
- oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

Běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

Oprava elektřiny,
topení a úprava sakristie

†Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč,
Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubenece@gmail.com
IČ: 61380288
č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo
mobil: 731 625 968
www.farnostbubenece.cz
FB: Farnost Bubeneč
IG: farnost_bubenece